

SANDU FRUNZĂ
Iubirea
ca un vis infinit
dăruit unei
clipe

Sandu Frunză

Iubirea ca un vis infinit dăruit
unei clipe

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată
de Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FRUNZĂ, SANDU

Iubirea ca un vis infinit dăruit unei clipe / Sandu Frunză;

pref. de Vianu Mureșan. - București: Eikon, 2023

ISBN 978-606-49-0981-7

821.135.1

Tehnoredactor: Claudia Popescu

Fotografie: Dan Bodea

Editor: Valentin Ajder

Sandu Frunză

*Iubirea ca un vis
infinit dăruit unei clipe*

E I K O N

București, 2023

Pasiunea secretă a lui Sandu Frunză

„Într-o zi mă voi muta în visul tău
Cu toată poezia, cu toată cântarea”.

S. Frunză, *Îmbrățișare*

Valoarea unor gesturi, unor trăiri, unor emoții este schimbată adesea de nepotrivirea lor cu momentul. Fie vin mai devreme, fie mai târziu decât ar fi de așteptat, iar atunci ceva se răsucesce în viață, modelat de acea nepotrivire. Prejudicata comună – nu lipsită de anumite temeiuri – este că poezia se scrie la flacăra tinereții îndrăgostite, că poetul este mereu tânăr sau, într-un fel sau altul, mimează tinerețea. Adevăr parțial, căci poezia este și meșteșug, are nevoie de multă frământare a minții și limbajului, de mult exercițiu și experiență a scrisului. Și, în fond, nu toată poezia este de dragoste, nu orice creație are nevoie de efuziunile romantice și iluzionările tinereții. De aceea, când apare mai târziu în viața unui scriitor nu mă surprinde. Cred însă că indiferent de vârstă, momentul când cineva decide să iasă în lume cu poezie trădează o anume torziune intimă, o schimbare în personalitatea lui sau în dispoziția cu care se prezintă lumii. Este gata să-și dea jos măștile sociale și profesionale, să se arate cu fețele lui vulnerabile, neștiute, să-și recunoască naivitățile, neputințele și îngenuncherile.

Prin poezie se vede sufletul omului ca printr-un vitraliu, chiar și ceea ce ține ascuns îl trădează, iar ambiguitățile relevă ceva foarte profund. Mare parte din ceea ce este omul rămâne definitiv în ambiguitate.

Sandu Frunză, cu acest debut poetic în volum ușor tardiv – dar ce înseamnă, de fapt, „tardiv” când e vorba de cărți? – vine în fața noastră dintr-o postură pe care puțini i-o bănuiau, încă și mai puțini i-o cunoșteau. El are o carieră universitară impresionantă ca profesor, consilier filosofic, autor de cărți, studii de specialitate, eseuri și articole publicate în reviste indexate în baze de date internaționale. Cariera și imaginea lui, capitalul lui simbolic, ca să recurg la limbajul lui Bourdieu, este destul de consistent încât să nu depindă în vreun fel semnificativ de o nouă carte, cu atât mai puțin de una de poezii. Toată lumea se aștepta, cunoscută fiindu-i dezlănțuirea prolifică din ultimii ani, să vină cu o nouă carte de filosofie, de consiliere filosofică și motivațională, ori de studii religioase. Și totuși el vine cu poezie. De ce? Poate că poezia a fost fie vocația necultivată, fie pasiunea secretă pe care a știut să o țină ascunsă multă vreme. Ceva intim, personal, pe care refularea și dezinteresul nu reușește să-l învingă până la capăt. Dacă aș recurge la o indiscreție, aș spune că în anii de început ai studiilor noastre la Filosofie în Cluj, Sandu Frunză era singurul poet debutat în reviste, cel care avea, să zicem, un profil de tânăr scriitor. Încă din vremea liceului a scris și a publicat versuri prin reviste, însă după terminarea facultății ceva a făcut să înceteze brusc această preocupare de parcă ar fi devenit ire-

levantă. Poate pasiunea prea mare pentru studiile savante, poate efortul întins pe mulți ani pentru formare și afirmare academică. Nu știu. În perioada studenției el era, în mediul în care ne mișcam, cel mai aprins recitator și poate, cu invidie spunând, cel mai de succes cuceritor al sensibilității romantice feminine prin văditele lui talente poetice. Pe atunci încă se mai putea câștiga inima unei fete dacă știa poezii din Nichita Stănescu, Blaga, Eminescu, Esenin, Ioan Alexandru, Romulus Vulpescu sau chiar Păunescu.

Poezia are acest dar uimitor – indiferent când, unde se ivește, aduce cu ea o lume particulară de secrete și dezvăluiri, un topos neașteptat și de neînlocuit. Asta nu înseamnă mai valoros sau mai puțin valoros decât altele, ci doar unic. Suflul e o monadă, iar poezii o exprimă cu vibrații insolite și tulburi pentru că în limba lor prinde articulație și naivitatea gângavă a copilului, și îndrăzneala impetuoașă a profetului, și ardoarea beată a îndrăgostitului, și bocetul suferindului, dar și sapiența tăioasă a filosofului. De aceea, în cele mai puține cuvinte, poezia aduce cea mai multă noutate și cele mai valoroase dezvăluiri sufletești. Acea unicitate însă, cred că este mai curat prețioasă, mai bine pătrunsă și valorificată de cineva care are afinități sau a împărțit experiențe de viață cu un scriitor. Nu spun că trebuie să ne batem pe umăr zilnic cu el pentru a-i înțelege opera, însă câtă vreme orice creație are un moment biografic, un context, o dispoziție psihică, un ancadrament socio-cultural, cunoașterea acestora ajută mult la ajustarea perspectivei de înțelegere a acelei opere.

Știu că mintea de cititor trebuie acordată ca un instrument muzical de fiecare dată când este pusă în fața unei cărți noi, pe care trebuie să o „interpreteze”, dar în același timp îmi este clar că acordajul nu înseamnă doar potrivirea unei metode intelective prin care să filtrăm ideile, sensurile textului, ci și potrivirea unei dispoziții afective cu acea carte. Cel puțin în cazul cărților de literatură acestea două se împletesc. În această perspectivă memoria personală, biografia joacă un rol determinant, dacă se întâmplă să interfereze cu cea a unui autor pe care îl studiezi, interferează ca un filtru perspectival cu intenționalitatea ta lectorială. Îl citești cu ochelarii vieții lui puși pe ochi, o viață din care gândurile și ideile pot face parte uneori mai mult decât trăirile și evenimentele. Din acest punct de vedere, lectura mea la poezia lui Sandu Frunză este una de tip *hemolexie*, ca să fac trimitere la teoria lui Christian Crăciun.

Sandu Frunză scrie poezii cu ideile lui filosofice și experiența lui culturală. Chiar cu anumite ticuri lingvistice uneori, potrivite mai mult prelegerii, decât versificării. Însă mare parte din poemele cuprinse în această plachetă sunt, de fapt, poezii de mare și secretă intimitate, dacă nu chiar poezii de dragoste, în care un fior romantic, care poate părea desuet celor confiscați definitiv de formulele prozodiei postmoderne, și efuziunea extatică după modelul Cântării Cântărilor se împletesc în arii declarativ-înflorate: „*niciodată/ n-am să găsesc/ ceva mai profund religios/ decât/ cerul pe care/ stelele desenu chipul tău...*” (Și palmele tale), sau: „*Neînceat te port cu mine ca pe-un fetiș,/ mă las învins,*

de parcă numai tu ai exista,/ de fantezia mea de-a te avea, ca un derviș/ în dansul cosmic întrupând iubirea mea...” (Fetiș), sau: „*Nu numai eu, ci pă-mântul întreg a fost binecuvântat/ cu pașii tăi cântând/ în lumina lunii, urcând spre mansarda blocului la mine...”* (Iubire la Cluj).

Poate că unele rostiri sentimentale au o anumită împătimire și dezinvoltură potrivite mai degrabă poeziei clasice, chiar trubadurești, formule de imnologie mistic-erotică în care se întrevede o ascunsă madonă fantasmatică, se simte înnegurarea frustrată a adoratorului neîmplinit. Iubita e madonă, dar și text, ea are trup de cuvinte, iar goliciunea ei se revelează precum Shekinah, senzual și hermeneutic deopotrivă. Trupul iubitei nu este numai visat/văzut, ci și citit/interpretat, căci la urma urmei relația erotică exaltă mintea poetului, activând potențe vizionare. Poetul dezvăluie ceva de neatins, un dincolo, o transcendență a feminității nude, precum hermeneutul dezvăluie nescrisul din marea poezie: „*Intensă și vibrantă ca o promisiune mesianică/ este lumina ochilor tăi luminându-mă lăuntric/ Înmugetesc înafară precum stelele/ la început de noapte cerul dezvăluind/ Parcă ai crescut din mine ca un trup de taină/ Și acum te redau lumii/ Cu goliciunea ta frumoasă/ Ca o carte de poezie deschisă...”* (Goliciunea ta ca o carte de poezie). Găsesc că aceste rostiri – care extrag stări emoționale ce capătă solemnitate religioasă din modelele poeziei clasice – sunt, în pofida mersului în răspăr cu modele recente, de-o gravitate aleasă și profundă.

Se vede că Sandu Frunză nu scrie din inspirație, prins de fiorul spontaneității care pe mulți îi seduce și abandonează la fel de repede. El gândește tema înainte, și-o structurează într-o formă de coerență narativă, folosește fără reținere metafore, comparații, adică tropii „demodați” de care tinerii poeți se feresc cu oroare, uneori caută un ritm muzical, potrivește versurile în rimă. Stilistica lui nu este liniară sau unitară, deși predomină versificația liberă de rigorile formulelor vechi, asta însemnând anterioare babiloniei postmoderne în care oricine alătură niște cuvinte în propoziții scurte și le ordonează unele sub altele figurează de poet indiferent ce ar spune. Din păcate, această eliberare a poeziei de rigorile clasice a condus rapid și la eliberarea ei de poeticul însuși, la neutralizarea formulelor de expresie până în punctul în care textul devine urmă pură, simplu semn că pe acolo a trecut mâna unui scriitor.

Sandu Frunză are teme limpede conturate – în genere de natura relațiilor cu un grad sau altul de intimitate sau a situațiilor existențiale semnificative –, are idei, proiectează deliberat un univers semantic, filosofic, încarcă poezia cu meditații, convingeri, gânduri despre sine și lume, despre iubire, pierdere, tristețe, despre vulnerabilitate și incertitudine. Apoi, există o notă personală în care se dezvăluie o sensibilitate melancolică, un anumit sentiment al solitudinii metafizice, poate chiar un sentiment al înstrăinării și pierderii. Desigur, poezia nu trebuie să fie filosofică în chip explicit, însă trebuie să aibă o idee, un miez, un sens care nu e reductibil la pura subiectivitate a poetului, la întâmplările și

trăirile lui. Din acest punct de vedere, poeziile lui Sandu Frunză transmit, chiar pe fondul unei retorici confesive, anume stări, trăiri, sensuri, dispoziții existențiale care sunt dincolo sau mai presus de scriitor. Pe care, un cititor atent, și le-ar putea uneori recunoaște.

Vianu Mureșan

La Sanctuar

Dacă ai privi-o,
Zamolxis,
și tu te-ai îmbujora
Și te-ai lăsa chemat de lumina blândă reflectată
De buzele ei umezite de apa băută la izvorul
din preajma sanctuarului dacic

Fata

Fata cu paltonul verde, printre sălcii
venind spre mine ca un vis devenit realitate
Cu fiecare pas inima mea se umple de bunătate
de parcă numai ea mai știe să rostească
iubirea și candoarea acestei lumi

Cu părul în vânt ca un foc hrănit de soare
Trage după sine tot albastrul cerului
Se ivesc ghiocei de-a lungului malului
în urmele pașilor ei căutând spre mine
revelându-se pe ea în mine însumi.

Dorințe nocturne

Ca o flacără ridicată până la cer
ardeai în noaptea visului meu
Toată apa lacului nu putea stinge trupul meu
înveșmântat în așteptări
mai puternice decât iubirea și moartea
mai intense decât lumina alchimică
izvorând din îmbrățișările îndrăgostiților

Cu o ploaie de sărutări te acopeream
Și buzele mele arse de dorință
îmi aminteau
de urmele buzelor tale lăsate pe oglinda din baie
în dimineața în care îmi spuneai
că nu te pot avea decât
ca pe o aripă de heruvim dansând pe scara cerului
ca pe o undă lină descriind chipul tău
pe suprafața lacului
ca pe un spirit pereche
ce nu mai are curajul de a se hrăni
din al meu suflet

Lumina mea

Ca o lumină
venind să cuprindă tot întunericul din mine
te-ai ivit
cu îmbrățișarea ta în luminișul
învecinat cu oglinda lacului

fără trup
fără gând
fără păcat
doar cu iubirea mea m-am trezit
dorindu-te
ca un adolescent sedus de propria-i candoare
ca un cerșetor îndrăgostit de darul
cu deasupra de măsură
aruncat de un trecător invizibil

calvarul realității este mai puternic decât noi

Iubita mea, mansarda era plină

Iubita mea, mansarda era plină
de armonia ploii care bătea în geam
Ca două spirale cosmice ne unduiam
formând o coloană menită să sprijine
cerul plăcerii și al bucuriei revărsate în amândoi

Nici o aripă de înger nu îndrăzneă
să tulbure liniștea și misterul
umbrelor difuze proiectate
de strălucirea ta, de scânteierea mea
ca într-o feerie ce te lasă fără cuvinte,
fără imaginație

Ca într-un vis în care tu scriai povestea
unei iubiri romantice târzii
ritmată de bătaia stropilor de ploaie în geam
Priveam tăcut, cum izvorai lumină
Și întunericul chiar eu eram

Iubitul meu, mansarda este goală

Iubitul meu, mansarda este goală
nici stelele nu mai privesc prin geam
Ca pe-o lumină care alungă întunericul
te aștept în rătăcirea mea
cu brațele împovărate de dorință
De parcă toată viața și toată moartea
nu ar găsi altă plăcere decât prezența ta

Cu buzele aprinse de sfială
vreau să întâmpin gura ta
ca într-un joc existențial în care
crizele metafizice sunt îmblânzite
Căci numai tu ști să sporești lumina
și să alungi întunericul
cu vraja dorinței celei dintâi
Ca într-o îmbrățișare în care nu mai rămâne
decât liniștea

Cel mai frumos bărbat

În singurătatea nopții
Geamul mansardei vibrând
îmi spune cu voce tremurândă de emoție că
ești cel mai frumos bărbat care aduce ploaia
Că numai de dragul tău ploaia
mi se mărturisește

În singurătatea nopții
lângă mine stai întins
ca o floare în gلاstră povestind a doua zi
și trupul tău îmi pare
o ploaie nesfârșită dând frumusețe unui vis
de parcă niciodată nu te-aș fi iubit
mai mult în singurătatea și insomnia nopții

Mi-e dor

Mi-e dor de picăturile de ploaie
cu cântecul lor domol
exersat pe geamul mansardei

Clipele de altă dată mi-au rămas dragi
ca niște picături de ploaie
mângâind al meu cuget
ca niște trupuri himerice ce-mi locuiesc mintea
și petrec melancolic ca într-o beție
de imagini regenerate și suprapuse haotic

În așteptarea dimineții
doar tu ca un vis pe care nu-l poți uita
cu chipul tău
pui în mișcare undele lacului
ca eu să citesc în rotirea lor
povestea de iubire păstrată ca o unică taină

Plouă ca în poemele de dragoste
plouă ca în miturile în care s-a supărat Dumnezeu
Dincolo de spațiu și timp,
de întristare sau de speranță
În neputința mea de a te avea
mă simt ca poetul al cărui dor
nu putea fi stins de toate apele mării

Să mor și să trăiesc în inima ta

Stau la capătul străzii pustii și privesc
aleile ce parcă duc nicăieri
Frunzele moarte dorm sub zăpada
Ce s-a lăsat îndelung așteptată, în liniște
Așa cum am învățat și eu
să mor și să trăiesc în inima ta

Arbuștii de forsiția, pâlcurile de iasomie
și florile de nalbă ascunse sub zăpadă
cum stau și eu pitit
sub gândul morților eliberatoare
pe care le trăim de fiecare dată când ne însoțește
curajul de a frânge rutina comodităților
care ne-au învins
Îmi spun că voi putea pacea
să o găsesc doar căutând liniștea în inima ta

Aș vrea să am puterea
să te duc acolo unde izvorăște iubirea
Dar cu pustiul din jur devin tot mai vulnerabil
Și nu mai regăsesc calea
Și stau cu umbra ta
în mintea mea
Ca un cioban cu mioara lui
discutând despre moarte
Și în pieptul meu nu bate decât
inima ta

Nu știu

Nu știu cum va fi lumea când nu voi mai putea iubi
Dar, Doamne, cum ai știut tu
să rânduiești lucrurile
așa cum stelele să fie luminători
luna să apară în voia ei
soarele să răsară ca și cum tu ai fi prezent
și iubita mea să îmi iasă în cale la vremea potrivită

Nu știu cum va fi viața când nu voi mai putea iubi
Cântecul păsărilor ce te ferește să pari străin,
pacea neînceptută a orașului,
pescarii cu uneltele lor improvizate,
trestii vibrând diferit în fiecare anotimp,
s-ar putea să nu le mai pot găsi
Dar nimeni nu-mi va lua
lumina lacului oglindind chipul iubitei mele

Nu știu cum voi fi eu când nu voi mai putea iubi
Sper că nu voi sta la coadă
pentru programare la consiliere
iar vizitarea spațiului digital nu mă va izgoni
din propria mea viață
Doamne, sper că mă vei lăsa
În îmbrățișarea femeii mele
Visând într-o mansardă
ca două picături de rouă în lumina dimineții

Cineva ca tine

E primăvară
Cineva trebuia să mă iubească și pe mine
Ce mărtișor mai frumos
Pentru un om
părăsit de destin
rămas doar în grija lui Dumnezeu
și a ta

Ochii tăi brăzdați de lumini blagiene
coborând asupra mea
o dată cu sărutările tale
îndelungi
De parcă întreaga lume s-ar fi zămislit
într-o singură îmbrățișare
într-un singur fior al ființei

Niciodată

Niciodată lacul nu mi-a spus mai frumos ca acum
să te iubesc
și să uit
trecerea clipei
Păsările au încetat să mai zboare
Copacii s-au îmblânzit cu goliciunea lor
Dansul trupurilor cuprinse în iubire
îmi amintește tandru de tine
ca de un cântec de dor

Frumos veșmânt

M-am înveșmântat cu trupul tău
să păcălesc anii ce au trecut peste mine
Să simt că nu am uitat încă
tinerețea debordantă care-i ferică pe trecători

Doar trupul tău ce poartă semnele maturității
ca pe niște tatuaje heraldice
Mai poate mărturisi bucuria mea
de a iubi, de a visa și a trăi

Și lumea mea toată
pare o catedrală în care
splendoarea clipei e măsurată de trupul tău
frumos ca un gând de primăvară

În grădină

Ca un măr cu partea de sus
mușcată de o gură divină
Cu partea de jos putrezind
pe pământ
Mă trezesc la tine în grădină
Cu tine, frumoasa mea Evă,
în gând.

Doar grădinarul în apus
curăță în jur frunzele
Sfioasă, dar fermă, fiica lui
culege mai întâi
merele, pietrele.

Sufletul meu fericit

Susține mereu că e fericit
Ca să evite să explice
De ce rătăcește peste munți și văi,
peste locuri pustii
În timp ce te așteaptă să vii să-i fi complice
În simularea bucuriei zilnice.

Este modul său de a iubi viața celorlalți
ca și cum ar fi viața sa pictată
pe un zid invizibil
cu litere și contururi citibile
doar de un duh îmblânzit de
îubirea ta ca un vis infinit dăruit unei clipe.

Goliciunea ta ca o carte de poezie

Fără preludiu despuiată de veșminte
Te așez pe pânza întâlnirilor dintre eros și agape
Ca un fulger ai străbătut
Cerul lumii mele
cuprinsă în linii trasate
când cu fermitate când cu blândețe
de mâna invizibilă a dorinței

Curgi în unduiri armonioase
prin ceața plăcerilor difuze
Toți porii tăi îmi vibrează printre buze înfiorați
de făgăduința că niciodată nu vei muri
că toate clipele vor servi arderilor de tot
pe altare numai de noi știute
Iar iubirea mea te va hrăni până dincolo de orizont

Intensă și vibrantă ca o promisiune mesianică
este lumina ochilor tăi luminându-mă lăuntric
Înmuguresc înafară precum stelele
la început de noapte cerul dezvăluind
Parcă ai crescut din mine ca un trup de taină
Și acum te redau lumii
Cu goliciunea ta frumoasă
Ca o carte de poezie deschisă

Pe luciul apei

Cu blândețe își adapă caii Cerul
lacul mângâind cu lumina sa suavă
Pașii tăi deasupra apei, crengile îmbrățișate
Unde line, zâmbitoare cu glas tainic vibrând
în oglinda lucitoare
deseori împodobită cu chipul tău

Se mai scrie iar povestea unui dor mărturisit
ca o undă de speranță, ca o dezmierdare vie
Ca un gând pus pe hârtie cu o pană
înmuiată în cerneală de argint creionând
misterul unui suflet înflorit de primăvară

Ploaia

Ființa mea se hrănește cu cer
Ființa ta se hrănește cu pământ

Ca o ploaie de primăvară stau cuvintele între noi
Spunând o poveste în care
Pomul din mijlocul grădinii
Se alimentează cu trupurile și sufletele noastre

Și plouă fecund, ca la un sfârșit de lume

Fata cu paltonul verde

Frumoasă ca un vis vegetal
cum numai lirica feminină ar putea să îl cuprindă
Te văd adesea sprijinită de sălciile somptuoase
Iar trupul lor devine parcă trupul tău
care îi bucură pe zei la vederea lui

Sufletul unui adolescent întârziat
se aprinde în mine cu aripi de înger
bătând peste văzduhul dinăuntru
Cuvintele atât de credincioase în orice context
acum mă trădează
Mă apropii tăcut în primăvară

Totul este verde când mă vede
Fata cu paltonul verde

Iubire la Cluj

Ești cel mai frumos bărbat pe care Dumnezeu
l-a dăruit Clujului
când a descoperit iubirea mea pentru tine

Nu numai eu,
ci pământul întreg a fost binecuvântat
cu pașii tăi cântând în lumina lunii,
urcând spre mansarda blocului la mine

Prezența ta discret mă așază într-o liniște calmă ca
într-un centru al lumii,
Gândul meu este
ca un copac cu crengile de stele pline

Te aștept, iubito

Te aștept, iubito, la Lacul Trei,
Lacul plimbărilor filosofice
în care am descoperit
că numai tu dai viață vieții mele
că fericirea începe cu tine
și nu se sfârșește dincolo de mine

Te aștept, iubito,
lângă copacul androgin
cu toată povestea iubirilor care s-au împlinit
și a celor ce încă se mai caută
în cotloanele fierbinți ale vieții,
în amurg și în moartea toată

Te aștept, iubito,
la Lacul Trei, Lacul plimbărilor filosofice
Acolo unde eu și Dumnezeu am învățat să iubim
chipul tău
pe lac odihnindu-se ca o pasăre neîmblânzită

Te aștept, iubito,
ca într-un ritual nupțial dansând cu bacantele
călcând întunericul cu picioarele,
ca niște sori călători cu razele
luminând înăuntru,
știind că niciodată cerul nu va înceta să cânte

Metamorfoze

m-ai hrănit cu iubirea ta flămând fiind
de atâtea angoase, de atâta tristețe,
ca o fiară mușcând sălbatic din nemărginirea vieții

m-ai îmblânzit până când dinții parcă
au devenit dinți de lapte acoperiți de buzele
mele vibrând de voluptatea sânilor tăi

cu toată ființa ta m-ai alintat
și ochii tăi mari m-au dus în cuprinsul lor
până când ne-am regăsit în intensitatea gândurilor

Fetiș

Iubirea mea, chipul tău pe lac
îmi apare, repetat, ca o imagine fetiș
Am înțeles cât de mult te plac
și soarele și vântul cântând prin stufăriș

De tot misterul tău să te dezbrac
aș vrea, neîncetat, ca pe un vis diurn
să te-întrupez în modul tău narcisiac,
În stilul meu boem, discret și taciturn

Copacul androgin și azi te-a așteptat
la sărutat, ca de-obicei, nu ai venit
lăsându-mă să cred că ai uitat
În dorul meu înaripat te-ai odihnit

Neîncetat te port cu mine ca pe-un fetiș,
mă las învins, de parcă numai tu ai exista,
de fantezia mea de-a te avea, ca un derviș
în dansul cosmic întrupând iubirea mea

Sufletul meu se înalță și coboară
Pe corzile chitarei murmurând,
Natura întreagă iar se înfioară
Cu cântec de stele și ape vibrând

Păsări cântând

Parcul colorat în verdele crud de primăvară
Păsările cântă ca și cum erau pregătite să te revadă
Izvorul de apă minerală monoton bolborosind
Doar tu și băncile în așteptarea
pensionarilor și a îndrăgostiților

În extazul muzical
în care toate se regăsesc vibrând
Crește fără încetare numai dorința mea
Să mângâi trilurile bucuroase asupra ta coborând

În Catedrală

Ca și cum vinul și pâinea ne împărtășea
la un ospăț oferit de amfitrionul regal
sângele în trup înfierbântat zvâcnea
în ritmuri cosmice
demne de erotica mistică în Bengal sau
de irumperea misterioasă a feminității
la granița dintre sacru și profan

Pășind în cealaltă jumătate de cer
în catedrala fără de cler și fără de straie aurite,
fără mătânii și chipuri smerite întoarse spre noi
Cobor din scena judecății de apoi și mă înseninez
Ca și cum picioarele
mi-ar mângâia Mariamagdalena mea

Fricile mele

Și parcă noaptea a înlănțuit
Obrajii și umerii și coapsele și picioarele tale
Luându-le de la mine dar lăsându-le în ascuns

Doar starea de trezie mă ajută
Somnul să nu te cuprindă și el
Cu giulgiul de uitare în care învăluie lumile

Și nu știu ce mă ține în dorința de tine mai mult
Iubirea mea sau teama
de a simți singurătatea și dincolo de noapte

Cântecul Cucului

Cântecul Cucului ți-a adus pe chip
Zâmbetul acela duios ca în vechile cântări,
Pe care ar vrea să îl câștige
la ceas de seară bărbații,
Pe care l-ar vrea pierdut
pentru totdeauna nevestele lor,
Dar care mie îmi este dăruit cu tot firescul

Cântecul Cucului cel de dorințe răpus,
Cel cuprins de izolarea iubirii, de străinătatea ei,
De parcă ar vorbi numai despre iubirile trecute
absorbite în neant,
cântecul cel vesel al eternei însingurări

Pe cărarea îngustă veneai în spatele meu,
Ca penele desfășurate ale unui păun indian
în dans ritualic din mine te nașteai

Dacă aş şti

Dacă aş şti că te pot face fericită
aş lăsa în urmă toată viaţa mea
Şi un nou început ți-aş dărui ca pe un legământ
pe care nici eternitatea nu l-ar putea ignora

Dacă aş şti că pot aduce bucuria şi speranţa
în viaţa ta presărată cu împliniri şi dezamăgiri
Ți le-aş oferi de la mine din palmă
ca pe nişte boabe de grâu curat
cu care hrăneşti păsările

Dacă aş şti că stă în puterea mea să fii
cea mai iubită dintre femei
cea mai împlinită dintre muritoare
Iubirea mea netrecătoare aş pune-o paznic
fiinţei tale să-i protejeze visele

Chiar și Inteligența artificială

Dacă Inteligența artificială ar putea iubi
Pe tine te-ar alege să îi porți dorurile,
zâmbetele și culorile înmiresmate ale fiecărei zile

Nici un roboțel erotic nu ar rezista

bucuriei trupului tău zămislit din lutul
din mintea poezilor, din pământul gândului meu

sau sânilor tăi frumoși ca niște rodii coapte
în sufletul meu mustind de lumina creației

ori miracolului modului tău de a fi, de a zâmbi,
de a face grațios cu mâna pe peronul
gării clipelor care pleacă niciunde

Libertatea dorinței de a te avea, de a te iubi
pe buzele tale scoate la iveală toate configurațiile
de sens al vieții și al devenirii,
care încep cu prezența ta

Și palmele tale

Niciodată
teii nu vor înmiresma
sărutările îndrăgostiților
mai tandru decât
în zilele iubirii noastre

stânjeneii galbeni
și socul înflorit
nu vor lumina niciodată
mai armonios
pașii tăi urmând taina lumii

niciodată
n-am să găsesc
ceva mai profund religios
decât

cerul pe care
stelele desenau chipul tău

și palmele tale
jucăușe
pe trupul meu

Iubirea

Trupul tău viața îmi măsoară
în uitări ale plăcerii
sufletul tău îmi măsoară
trecerea ca o apă lină
lucind în lumină

clipele de odinioară
dau măsura împlinirii
înviind a doua oară, parcă,
pașii ce vin dinspre
mijlocul grădinii

clipele au uitat
să mă mai doară
trupul tău ca de fecioară
sufletul cel alintat
de iubire mi-au cântat

Flori de păpădie

Îți pun flori de păpădie în păr
Așa cum în copilărie le puneam
iubitelor cireșe la ureche
Sau le împodobeam cu flori de măr

Te simt fremătând
cu senzualitatea
atingerii unei aripi de înger
trupul meu bucurând

Soarele oficiază ca un arhiereu
în catedrala cosmicei iubiri
Iar tu ești rugăciunea
sufletului meu

Emoție

Nici omul din lună
nu are un chip atât de
misterios de frumos
Precum chipul tău
oglindit în lumina
visului meu

Nici omul din lună
nu-mi adună atâta
bucurie nocturnă
Ca omul
fabulos de drăgăstos
ce mă ține de mână

Darul poezilor de altă dată

Vorbele poezilor de altă dată m-au ajutat
Să te pun în cuvânt ca să existi
Tu suflet străveziu
înverzit o dată cu sălciile pletoase

Din luminiș
Darul poezilor mi-a deschis câteva poteci spre tine
Și nu mai știam dacă tu ești luminișul ca atare
Sau vreuna dintre căile ce promiteau
să mi te descopere
Sau negrăita lumină
care s-a ivit în mine odată cu tine
Sau poate ești doar taina nopții
în care am fost dus de întrebări
și de nedumeriri

Mă las condus de săgeata tânărului Eros
De torța în flăcări și aripile lui mă voi folosi
până în zori
Când te voi regăsi și voi ieși
din vraja versurilor întunecoase

În inima ta

Alerg să te ating
Și nu pot pătrunde
dincolo de
vibrația
corpului tău
înflorind
la început de vară

Ca pe eterna pereche
aș vrea
să te găsesc
să te încânt
să pot îmblânzi
pe mai departe
a duhului meu povară

Alerg să te ating
ca pe un fruct
din grădina paradisiacă
În credința mea
împodobită
cu entuziasm
precum forșițele
în primăvară

Alergând
ca mesagerul
de la Maraton
mă sting
murmurând
cu trubadurii
golind paharele cu vin
în inima ta e
cerul meu senin

Doar pentru a te întâlni

Eu am venit în lume doar
pentru a te întâlni pe tine

Mi-ai aşternut inima ta ca o mână
întinsă spre a împărţi bucuriile lumii

Tu erai misterioasa întrebare
la care eu sunt aşteptatul răspuns

Ca în povestea unui trubadur care
Prevestea eshatologii bizare, fără contur

Căutare în lumină

Te-a căutat nu te-a aflat

Dorul cel nemângâiat
Trupului cel fermecat
Gustul vinului i-a dat

În păcat neîmpăcat
Sufletul înmiresmat
În lumină îmbrăcat

Te-a căutat nu te-a aflat

Ascundere

Aud cum plângi în mine,
Mai singur decât Dumnezeu
de când a murit.

Nici o mână nu te mai poate
mângâia în însingurarea ta,

Nici un gând nu te mai poate
cuprinde, nici un sărut
nu te mai poate vinde
în amurgul aurit în care
gărzile au venit să te ia,
dar, în ascunderea mea,
nu te-au găsit.

Dorul

Ce poate fi
mai bucuros
și mai trist
mai luminos
mai adumbrit

decât
dorul
numit de poeți
călătorul

mi te cuprinde
dar nu te-atinge
te cucerește
dar nu te învinge
nici suferință
nici fericire

în brațe te strânge
într-o mare
iubire

Ca o curgere de apă

Cerul
ca o curgere
de apă
te revărsa
spre mine

În freamătul
dorințelor
cu
albiile
pline

Divine
revelări
ce îmi
rămân
străine

Învățând
cum iubirea
survine

În lumea noastră

Când mă gândesc la tine
îmi vin în minte floarea albastră
visul vegetal
dar și lecția despre cub
și simt că lumea
nu a fost niciodată mai frumoasă

La culesul merelor

Era o toamnă cu totul altfel în livada
În care eram niște pioni
pe tabla de șah a ideologiei,
Măsurați în numărul de lăzi cu mere culese,
Revoltați pe cazarea în grajdurile fermei
transformate în dormitoare,
Îmblânziți de prezența
fetelor de la istorie și filosofie
Și de vinul băut cu o seară înainte.

Cu mâinile obosite de cules cuprindeam
Merele ca niște sâni pârguiți de dorința
arzătoare a zeilor
În gesturi mecanice întrerupte
de câte o iubire de înțelepciune
Revărsată de lumina sorilor cu care păream
însemnați pe frunte,
Feți-Frumoși, Ilene-Cosânzene
și alți eroi într-un basm al trecerii
Despre care nu știam că ne cuprinde și pe noi.

Totul era altfel în livadă:

Și jocurile aproape erotice în care
fetele se lăsau convinse
Să muște din câte un măr intrând în logica

Grădinii de altă dată,
miraculos reînviată cu fiecare
Poveste personală înfiripată.

Și râsul gălăgios al băieților
alergând printre meri să fie văzuți
Și să se vadă, învățând o lecție
despre seducție și auto-seducție,
Fiind gata pentru un trup fantasmatic să semneze
Chiar și o înțelegere cu marele seducător

Și tânărul gânditor
căruia îi era dor să ne vorbească,
filosofând despre horoscop,
despre tainele devenirii cosmice
Și profetind destine pe care
viața avea să le împlinească.

În carul de foc

Cerul s-a întors spre mine cu o privire blândă
Ca și cum nimic altceva nu ar fi vrut să mai vadă
Ca și cum în mine ar fi vrut să ardă
Toate stelele cu o lumină flămândă

Cu putere crescândă albastrul întinderilor
Fremăta în mine ca un cântec de dor
Purtat de aripile galaxiilor, lunilor și sorilor
Oficianți într-o liturghie a darurilor

Numele meu a prins aievea carne și duh
Când pe nisip, asemeni celui suit pe cruce,
Degetul invizibil scria lista celor ce urmau să urce
În carul de foc sălbatic țâșnind în văzduh

Grija mamei

Spălându-mi batistele de pânză
Albindu-le ca pe o țesătură aleasă
Să mă însoțească în căldura verii
Nici marama Veronicăi cu chipul
Cel ales trecând prin veacuri
Nu se bucura de atâta prețuire
Ca grija mamei
Lăsându-și pecetea pe albul
batistelor mele ca o mângâiere
în cerescul ei

Pe altar

Miere și mirodenii aduse de la capătul lumii
Vinul ținut în pivnițe purtătoare de noblețe
Misterul femeii pe care am iubit-o
cu toată dorința pusă de tine în mine
Și trupul meu coborât în rugăciunea inimii

Toate pe altarul din muntele încercărilor mele
ți le-am oferit, spre încântarea ta

Dar Tu, Doamne, l-ai luat doar pe fiul meu
Ai lăsat cuțitul să cadă
și sânge din sângele meu ai băut
din inima pruncului
împovărată de căutări

Din tainele lumii

Ca o copilă
care râde
când bea
apă de izvor
De parcă
Dumnezeu ar muri
fără râsul ei

Dansând cu moartea

Dansez adesea cu moartea
de fiecare dată când
grațios mă invită
Nu văd cine ar rezista ispitei
fără a se simți vinovat și pedepsit
de *daimonul* interior
hrănit de o blândă
conștiință

Dansez cu moartea
Și viața
vibrează în mine
de bucurie
de plinătate
râzând dimineața
contemplând în amurg

Va veni o zi, când
moartea
va cuceri toate fericirile
Atunci voi primi
sărutarea ei

La masa poveștilor

La masa poveștilor îndelungi
Numai vinul roșu ne mai știa numele,
Clinchetul pocalelor se distingea în al lumii tumult
Și eu glumeam
Pe seama celor care vor bea, cândva,
Din vasul făcut din lutul trupului tău,
Ca în versurile poetului de demult,
Care ne îngâna căutările noastre alchimice
Menite să preschimbe amărăciunea în bucurie,
Fecioarele în luminătoare de stele,
Noaptea în rezervoare de vin și cuvântul în poezie.

Despre eleganță

Tânărul șarpe negru,
subțire ca o baghetă magică,
Trimis al lunii la întâlnirea cu soarele,
O întruchipare a eleganței unduindu-se
pe deasupra apei gri,
ca într-o sală luminoasă de bal,
De parcă executa un dans erotic,
În visul său sau poate în visul cuiva
Iar apoi,
alunecând satisfăcut de reprezentatie,
ca după o cortină, în stufărișul din stânga mea

Ca o icoană

Sta sprijinită de umărul lui ca o icoană
Pe catapeteasma unei iubiri nemuritoare
Reverenda impecabil călcată îi pune
Chipul în lumină ca pe o flacără divină
cu tot firescul crescută în natură

Nici ochii de porumbiță ai iubitei lui Solomon
Nici blândețea căprioarei ce avea să moară
Nu aveau atâta armonie adusă
din lumi de odinioară de chipul magic
în a cărui textură ne cuprindea
pe toți misterioasa făptură

Regăsire

rătăcit între mundan și divin
nicăieri nu l-am găsit
pe Dumnezeu mai deplin
decât în îmbrățișarea ei solară
din neuitata dimineață de vară

Chemare

Bat clopotele ca o inimă
În trupul arzând al pământului
Ca o iubire amenințătoare
Care ne absoarbe spre cer
Ca o chemare la odihnă a gândului
În paradisul cuvântului

Ca în prima zi

Nu vreau să știu
cum este magia
ultimei zile de dragoste
dinainte de neantizarea iubirii
sub presiunea intensității ei

Trăiesc fiecare zi
ca și cum ar fi
prima zi cu tine

Nu cer vieții decât
să fie binecuvântarea pe care
o mână nevăzută o coboară
asupra mea
prin simpla prezența ta

La un început de lume

Culegea cireșe
și i le dăruia în căușul palmei
cu o senzualitate
plină de candoare

În timp ce mânca din mâna lui
fructele îmbietoare

Zâmbea
și se gândea
cum Adam și Eva,
în inocența lor, s-au înșelat

N-au realizat că
fructul de început,
ca toate celelalte pe care
aveau să și le dăruiască,

Le aducea
nu moartea, ci chiar veșnicia,
nu alungarea, ci chiar căutarea
pe care înțelepții și poeții
aveau să o descopere ca fiind
iubirea

Cireșele

ca și cum nu mi-ar fi dat decât
pumnul de cireșe culese din grădina paradisiacă
de o misterioasă fată
le savurez
în goliciunea lor roșie și zemoasă
ca trandafirul neprețuit
nesărutat al unei fecioare
așteptând înmiresmată

Cu tine

Înrobit de iubire
Să-ți simt sărutul în întunericul
treziei de la ora trei dimineața
De-mi va fi sete
Cu buzele tale fierbinți de așteptare
și umezite de căutare
să-mi mângâi dorințele
Cu laptele adormit al sânilor tăi
să mă îngâni
Desfătarea toată mirosind a tine
să o creștem împreună
dezlănțuiți înlănțuindu-ne
Numai captivitatea trupului tău
mă mai poate elibera
de mine

Iubirea mea

Dacă Cerul ar putea vorbi
în versuri pământești
sau ar putea cânta
în triluri îngerești
Cel mai probabil s-ar lăuda
că a inventat iubirea mea
pentru tine
celestă întrupare
a tainelor divine
cu obraji ca florile de păr
seducători ca legendarul măr
ca o poveste
rostită de o divină gură
în ritmul grațios
de pământească făptură

Îmbrățișare

Într-o zi mă voi muta în visul tău
Cu toată poezia, cu toată cântarea
ca un vânt ce se bucură umblându-ți prin plete
De-a-ntregul te voi acoperi ca o rugăciune
Pe aripi de păsări dusă mai aproape de cer
Cu euforia cuprinderii tale fericindu-i pe zei

Cuceritoarea

Ne cucerea
cu frumusețea ei
mereu

Cu chipul biblic
coborând
din curcubeu

Ca o iapă
alergând
în bucuria lui Dumnezeu

Ca o căprioară
păscând
în sufletul meu

Încântarea cântărilor

Ca un înger de dorință
se plimba prin grădina cu trandafiri
când s-a ivit
unica locuitoare a paradisului
cu trupul fierbinte
ca o cană de vin fiert oferit de muze
Mistuit de buze
și de mângâieri s-a lăsat
în vraja visului
O încântare a cântărilor
vibrând suflet lângă suflet

Cuprins

Prefață: Vianu Mureșan	5
La Sanctuar	13
Fata.....	14
Dorințe nocturne.....	15
Lumina mea	16
Iubita mea, mansarda era plină	17
Iubitul meu, mansarda este goală.....	18
Cel mai frumos bărbat	19
Mi-e dor	20
Să mor și să trăiesc în inima ta	21
Nu știu	22
Cineva ca tine	23
Niciodată	24
Frumos veșmânt.....	25
În grădină	26
Sufletul meu fericit.....	27
Goliciunea ta ca o carte de poezie	28
Pe luciul apei	29
Ploaia.....	30
Fata cu paltonul verde.....	31
Iubire la Cluj.....	32
Te aștept, iubito.....	33

Metamorfoze.....	34
Fetiș	35
Păsări cântând	36
În Catedrală	37
Fricile mele	38
Cântecul Cucului.....	39
Dacă aș ști.....	40
Chiar și Inteligența artificială.....	41
Și palmele tale	42
Iubirea	43
Flori de păpădie.....	44
Emoție.....	45
Darul poezilor de altă dată.....	46
În inima ta	47
Doar pentru a te întâlni	49
Căutare în lumină.....	50
Ascundere	51
Dorul	52
Ca o curgere de apă	53
În lumea noastră.....	54
La culesul merelor	55
În carul de foc	57
Grija mamei	58
Pe altar	59

Din tainele lumii	60
Dansând cu moartea	61
La masa poveștilor	62
Despre eleganță.....	63
Ca o icoană	64
Regăsire.....	65
Chemare	66
Ca în prima zi	67
La un început de lume.....	68
Cireșele.....	69
Cu tine	70
Iubirea mea	71
Îmbrățișare.....	72
Cuceritoarea	73
Încântarea cântărilor	74

Sandu Frunză are teme limpede conturate – în genere de natura relațiilor cu un grad sau altul de intimitate sau a situațiilor existențiale semnificative –, are idei, proiectează deliberat un univers semantic, filosofic, încarcă poezia cu meditații, convingeri, gânduri despre sine și lume, despre iubire, pierdere, tristețe, despre vulnerabilitate și incertitudine. Apoi, există o notă personală în care se dezvăluie o sensibilitate melancolică, un anumit sentiment al solitudinii metafizice, poate chiar un sentiment al înstrăinării și pierderii. Desigur, poezia nu trebuie să fie filosofică în chip explicit, însă trebuie să aibă o idee, un miez, un sens care nu e reductibil la pura subiectivitate a poetului, la întâmplările și trăirile lui. Din acest punct de vedere, poeziile lui Sandu Frunză transmit, chiar pe fondul unei retorici confesive, anume stări, trăiri, sensuri, dispoziții existențiale care sunt dincolo sau mai presus de scriitor. Pe care, un cititor atent, și le-ar putea uneori recunoaște.

Vianu Mureșan

Mai mult decât orice sfat de consiliere filosofică, pe care de altfel i le ascult întotdeauna cu luare aminte, Sandu Frunză a reușit să mă uimească cu poemele lui! Citite când și când, despărțite una de alta, poemele pot părea niște capricii de gânditor, care se lasă furat de nostalgia pasiunilor tinereții. Adunate împreună, ele capătă o culoare și o forță expresivă nebănuită. Culoare și forță expresivă ce le sunt proprii: nici stilul metaforic plin de negativitate al unei modernități prea târzii, nici clasicismul înțepenit banal în retorica tradiției, ci o cale expresivă neașteptată, greu de explicat, dar evidentă, bunăoară, întorsătura din formula titlului *Iubirea ca un vis infinit dăruit unei clipe* și bine precizată în intenția ei în ultima dintre cele șaizeci de poezii *Încântarea cântărilor*. Dăruind cititorilor selecția sa de poeme, Sandu Frunză le spune că viața merită trăită poetic, adică cu aceeași intensitate inocentă, până în ultima clipă!

Aurel Codoban

Dacă filosoful Sandu Frunză a înfățișat în textele sale teoretice multiple nuanțe prin care conștiința simbolică are puterea de a transfigura lumea, poetul Sandu Frunză ne propune în acest volum o perspectivă în care iubirea își asumă rolul total al re-creării lumii de la început. Iar această năzuință se realizează într-o ordine metaforică, izvorâtă parcă din *Cântarea Cântărilor* și într-o logică-ilogică a emoției erotice care tensionează și înalță, care destructurează și reface lumea după legile subiective ale conștiinței adamice. Pentru bărbatul poemelor lui Sandu Frunză, femeia iubită reprezintă alteritatea născută din scindarea ființei unice, într-o reiterare simbolic-mitică a androginului sau este izvorâtă din sine însuși, într-o recuperare metaforică a cuplului adamit. Disponibilitatea dăruirii totale a bărbatului și conștiința acută a condiției umane aflate inevitabil sub semnul imposibilității refacerii unității primordiale reprezintă axele semantice care tensionează metaforic întregul volum. Astfel, în acest univers liric, iubirea nu este doar cea mai mare taină a ființei umane, ci și unica măsură a timpului, iar clipa contează doar atât cât stă sub semnul miracolului ființei iubite: iubirea este *un vis infinit dăruit unei clipe*.

Volumul se remarcă prin adâncimea intelectuală a reflecției asupra iubirii și în același timp prin intensitatea emoției exprimate într-o alternanță a tonurilor, de la cele discret-litotice, până la cele plenar-impetuoase.

Oana Boc

ISBN 978-606-49-0981-7

www.librariaeikon.ro

